

Sygn. akt XVII AmA 149/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta de Heij - Kaplińska

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 września 2013 r. nr(...) (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od (...) (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania.

SSO Jolanta de Heij - Kaplińska

Sygn. akt XVII AmA 149/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 września 2013 r. (nr(...) (...)), na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej: uokik), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes UOKiK, Prezes Urzędu, Prezes, organ) nałożył na (...) (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej: Spółka (...)’L., Spółka) karę pieniężną w wysokości 204.410 zł, stanowiącej równowartość 50.000 euro, z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 50 ust. 1 uokik w toku wszczętego w dniu 22 listopada 2012 r. postępowania antymonopolowego ws. koncentracji, polegającej na przejęciu przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kontroli nad (...) S.A. z siedzibą w R..

(decyzja, k. 4-8).

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 26 września 2013 r. wywiodła Spółka (...)’L., zaskarżając decyzję w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji w części poprzez uchylenie nałożonej kary w części, tj. w wysokości 163.528 zł, stanowiącej równowartość 40.000 euro oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Ewentualnie, w przypadku uznania przez Sąd, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zakwestionowanemu orzeczeniu zarzucono rażące naruszenie następujących przepisów:

1. art. 106 ust. 2 pkt 2 uokik poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie na skarżącego kary pieniężnej w wysokości 204.410 zł, stanowiącej równowartość 50.000 euro z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 50 ust. 1 uokik, w sytuacji gdy wymierzenie niższej kary spełniałoby również jej ustawowe funkcje;
2. art. 111 uokik w zw. z art. 106 ust. 2 pkt 2 uokik poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym zakwalifikowaniu przez Prezesa UOKiK przy ustalaniu wysokości kary – jako stopnia zawinienia – możliwości skarżącego przedstawienia żądanych informacji, w sytuacji gdy o stopniu zawinienia skarżącego świadczy stwierdzona przez Prezesa UOKiK nieumyślność w braku udzielenia żądanych informacji;
3. art. 111 uokik w zw. z art. 106 ust. 2 pkt 2 uokik poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na wymierzeniu kary w wysokości 204.410 zł, stanowiącej równowartość 50.000 euro, w sposób dowolny i nieuwzględnienie przez Prezesa UOKiK przy ustalaniu wysokości tej kary istotnych czynników takich jak adekwatność kary do stopnia zagrożenia interesu publicznoprawnego, szkodliwości zarzucanego czynu oraz potencjału ekonomicznego skarżącej Spółki;
4. art. 50 ust. 1 uokik poprzez żądanie od skarżącego informacji, które nie były istotne w toku postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracji, polegającej na przejęciu przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kontroli nad (...) S.A. z siedzibą w R.;
5. art. 6 k.p.a. oraz art. 8 k.p.a. zw. z art. 83 uokik poprzez naruszenie przez Prezesa UOKiK zasady praworządności stosowania prawa przez organy administracji publicznej oraz zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa przy ustalaniu wysokości kary poprzez zastosowanie sankcji wyższej niż ta, jaka jest wystarczająca dla osiągnięcia zakładanego celu przez uokik;
6. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 7 k.p.a. w zw. z art. 83 i 84 uokik poprzez zaniechanie dokonania przez Prezesa UOKiK wszechstronnego rozważenia zebranego materiału oraz dokonanie wybiórczej oceny dowodów, co skutkowało brakiem dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz dokonaniem błędnych i sprzecznych ustaleń faktycznych w sprawie, tj. uznanie, że skarżący zignorował żądanie Prezesa UOKiK i w ogóle z nim nie współpracował w toku prowadzonych postępowań.

Strona podtrzymała powyższe stanowisko w piśmie procesowym z dnia 7 lutego 2014 r.

(odwołanie, k. 9-20; pismo procesowe pełnomocnika powoda, k. 50-58).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 stycznia 2014 r. – podtrzymując swoje stanowisko w sprawie przedstawione w zaskarżonej decyzji - Prezes UOKiK wniósł o oddalenie odwołania i wniosków dowodowych powoda, a także zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa UOKiK kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie, k. 38-44).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W toku postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracji, polegającej na przejęciu przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kontroli nad (...) S.A. z siedzibą w R., na podstawie art. 50 ust. 1 uokik, pismem z dnia 29 listopada 2012 r. Prezes UOKiK wezwał (...) (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do nadesłania w terminie 14 dni określonych danych i informacji, niezbędnych do dokonania oceny stanu koncentracji na rynku wprowadzania do obrotu wybranych produktów AGD w Polsce i zbadania wpływu, jaki może mieć na nie zrealizowanie zamiaru koncentracji przez B..

(dowód: pismo znak (...) (...), k. 7-10 akt admin.; potwierdzenie odbioru, k. 13-14 akt admin.).

Wobec niewykonania powyższego obowiązku, pismem z dnia 14 stycznia 2013 r. Prezes ponownie wezwał (...) (...) Sp. z o.o. do nadesłania ww. danych i informacji w terminie 5 dni od dnia doręczenia pisma.

(dowód: pismo znak (...) (...) (...), k. 3-6 akt admin.; wydruk ze strony internetowej P.. – śledzenie przesyłek – Tracking, k. 15 akt admin.).

Spółka (...)’L. Polska nie przesłała Prezesowi UOKiK danych i informacji żądanych w ww. pismach.

(dowód: okoliczność bezsporna).

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2013 r. Prezes UOKiK wszczął z urzędu postępowanie antymonopolowe ws. nałożenia na (...) (...) Sp. z o.o. kary pieniężnej z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ust. 1 uokik w toku wszczętego w dniu 22 listopada 2012 r. postępowania antymonopolowego ws. koncentracji polegającej na przejściu przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kontroli nad (...) S.A. z siedzibą w R.. O wszczęciu przedmiotowego postępowania Prezes UOKiK zawiadomił Spółkę (...)’L. pismem z dnia 11 lutego 2013 r., wzywając ją jednocześnie do ustosunkowania się do postawionego zarzutu, wyjaśnienia przyczyn nieudzielenia Prezesowi Urzędu żądanych informacji oraz podania wielkości przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2012 r. Spółka nie odpowiedziała na powyższe żądanie Prezesa.

(dowód: okoliczności bezsporne; postanowienie nr (...) (...), k. 1 akt admin.; zawiadomienie znak (...) (...) (...), k. 16 akt admin.; potwierdzenie odbioru, k. 17 akt admin.).

Pismem z dnia 3 lipca 2013 r. Prezes UOKiK zawiadomił Spółkę (...)’L. Polska o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie, a także poinformował stronę o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się odnośnie zebranych dowodów i materiałów.

(dowód: zawiadomienie znak (...) (...) (...), k. 18 akt admin.; potwierdzenie odbioru, k. 19 akt admin.).

W dniu 15 lipca 2013 r. pełnomocnik Spółki (...)’L. Polska zapoznał się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Natomiast w piśmie z dnia 17 lipca 2013 r. Spółka przedstawiła swoje stanowisko w sprawie wyjaśniając w szczególności, że przyczyną braku udzielenia żądanych przez Prezesa UOKiK informacji było nieprzekazanie przez recepcjonistkę biura korespondencji pochodzącej od Prezesa Urzędu odpowiednim i odpowiedzialnym pracownikom w Spółce.

(dowód: notatka służbowa, k. 20 akt admin.; pismo z 17.07.2013 r., k. 25 akt admin.).

W dniu 9 września 2013 r. Prezes UOKiK wydał decyzję, która została zaskarżona w niniejszym postępowaniu.

W toku postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracji, polegającej na przejściu przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kontroli nad (...) S.A. z siedzibą w R., na podstawie art. 50 ust. 1 uokik, Prezes UOKiK wystąpił z żądaniem nadesłania określonych danych i dokumentów - analogicznym do tego, jakie skierował do Spółki (...)’L. w piśmie datowanym na dzień 29 listopada 2012 r. – również do innych uczestników rynku wprowadzania do obrotu sprzętu/produktów AGD, tj. m.in. do (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) S.A., (...) Sp. z o.o., (...) S.A., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) S.A., (...) Sp. z o.o., (...) S.A., (...) S.A., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o.

(dowód: Rozdzielnik – załącznik do pisma Prezesa UOKiK z 29.11.2012 r., k. 11-12 akt admin.; odpowiedź na odwołanie, k. 40-41).

Oprócz Spółki (...)’L., żądanych przez Prezesa UOKiK informacji i dokumentów nie przedstawiły w wyznaczonym terminie jeszcze dwa podmioty, mianowicie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. oraz (...) S.A. z siedzibą we W., wobec których również przeprowadzono postępowanie ws. nałożenia kary pieniężnej z tytułu naruszenia art. 50 ust. 1 uokik. Tuż po wszczęciu tych postępowań wymienione spółki udzieliły żądanych informacji. Za uchybienie obowiązkowi

informacyjnemu, o którym mowa w art. 50 ust. 1 uokik, Prezes wymierzył Spółce (...) karę pieniężną w wysokości 16.352,80 zł, a na W. karę w wysokości 32.705,60 zł.

(dowód: odpowiedź na odwołanie, k. 40-41).

Powyżej opisany stan faktyczny nie był między stronami sporny i został ustalony przez Sąd w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń, jak również w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia stron, uznane za przyznane stosownie do art. 230 k.p.c.

Sąd oddalił wniosek dowodowy odwołującego o dopuszczenie dowodu z odpisu pisma wyjaśniającego do Prezesa UOKiK z dnia 17 lipca 2013 r., gdyż korespondencja ta znajduje się w aktach administracyjnych sprawy. Natomiast wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentów wskazanych w treści pisma z dnia 7 lutego 2014 r. (tj. publikacji „Dziennika Gazeta Prawna” z dnia 2.10.2013 r. pt. „Do 50 mln euro za brak współpracy”, odpisu pisma powoda do Prezesa UOKiK z 14.10.2013 r. z dowodem nadania, odpisu pisma powoda do rzecznika prasowego UOKiK z 15.11.2013 r. z dowodem nadania, odpisu pisma rzecznika prasowego UOKiK z 31.10.2013 r.) podlegał oddaleniu, gdyż został powołany na okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, mianowicie praktyki Prezesa w zakresie udzielania informacji publicznej w przedmiocie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej. Sąd oddalił również wniosek Spółki o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T. O., jako że przeprowadzenie tego dowodu było zbędne. Fakt niewywiązania się z obowiązku przedłożenia Prezesowi UOKiK na podstawie art. 50 ust. 1 uokik informacji w toku postępowania antymonopolowego ws. koncentracji był bezsporny, co wyłącza dowodzenie braku wiedzy, natomiast stopień winy z tym związany jest kwestią oceny Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strona odwołująca nie kwestionowała faktu niewywiązania się z obowiązku przedłożenia Prezesowi UOKiK żądanych przez niego - na podstawie art. 50 ust. 1 uokik - informacji w toku postępowania antymonopolowego ws. koncentracji, polegającej na przejęciu przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kontroli nad (...) S.A. z siedzibą w R..

Spółka (...)’L. nie negowała również zasadności wymierzenia jej za powyższe naruszenie kary pieniężnej. Zarzuty odwołania dotyczyły natomiast, w głównej mierze, wysokości orzeczonej kary, która zdaniem strony powinna być niższa, tj. winna być wymierzona na poziomie równowartości 10 000 euro.

Stosownie do art. 50 ust. 1 uokik, przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Żądanie to winno zawierać:

- 1) wskazanie zakresu informacji;
- 2) wskazanie celu żądania;
- 3) wskazanie terminu udzielenia informacji;
- 4) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd (ust. 2).

Przywołany przepis wprowadza ustawowy obowiązek przekazywania Prezesowi Urzędu żądanych przez niego danych i informacji. Owo żądanie organu jest czynnością procesową o charakterze władczym, podejmowaną w celu zgromadzenia materiału niezbędnego do wykonania zadań określonych w ustawie, zarówno tych, które mają charakter orzeczniczy, jak i pozaorzeczniczy, jak np. prowadzenie badań i analiz rynkowych. Przedmiotowe żądanie może być skierowane zarówno do przedsiębiorcy, będącego stroną określonego postępowania administracyjnego, jak i tego,

który takiego statusu nie posiada (J. Krüger, Komentarz do art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, System Informacji Prawnej LEX).

Instrument przewidziany w art. 50 ust. 1 uokik stanowi jeden z najważniejszych środków, za pomocą którego Prezes UOKiK może realizować swoje ustawowe zadania oraz we właściwy sposób stosować przepisy ustawy antymonopolowej. Dla realizacji tych celów Prezes musi dysponować informacjami w różnych kwestiach, jak np. zwyczajowo związanych z działalnością przedsiębiorców, ich strukturą organizacyjną, kapitałową i personalną, wynikami finansowymi, powiązaniem z innymi podmiotami, rynkami na których działają. Dostęp do tego typu danych zapewnia organowi antymonopolowemu właśnie przepis art. 50 uokik. Z uprawnienia do żądania informacji Prezes Urzędu może skorzystać zarówno w ramach toczącego się postępowania antymonopolowego, ws. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jak i w postępowaniu wyjaśniającym – bez względu na cele, dla których prowadzone jest zwłaszcza to drugie postępowanie (K. Kohutek, Komentarz do art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, System Informacji Prawnej LEX).

Żądanie organu oparte na art. 50 uokik jest dla przedsiębiorcy wiążące, a konsekwencją nieudzielenia wnioskowanych informacji, względnie udzielenia informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, jest narażenie się przedsiębiorcy na karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, przewidzianą w art. 106 ust. 2 pkt 2 uokik. Należy podkreślić, że sankcja ta przewidziana jest za choćby nieumyślne naruszenie obowiązku.

Wskazana kara pieniężna stanowi sankcję związaną z naruszeniami proceduralnymi, przewidziana jest za naruszenie (niedotrzymanie) obowiązku natury procesowej, tj. udzielenia informacji niezbędnych dla wszczęcia i prowadzenia – w interesie publicznym – postępowania antymonopolowego. Ma ona na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa. W orzecznictwie wskazuje się, że cel ten wymaga przyjęcia możliwości nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej nie tylko wtedy, gdy nie została udzielona żadna informacja, ale również wówczas, gdy żądana informacja została udzielona ze znacznym opóźnieniem, już po wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004 r., sygn. akt III SK 31/04, LEX nr 103149).

Przedmiotowa kara ma charakter represyjny (nakładana jest za naruszenie ustawowego obowiązku udzielenia informacji na żądanie Prezesa), prewencyjny (ma zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcić do naruszania prawa), a zagrożenie nią (potencjalna możliwość nałożenia kary przez Prezesa Urzędu) nadaje jej charakter dyscyplinujący.

Wymierzenie kary pieniężnej w oparciu o 106 ust. 2 uokik ma charakter uznaniowy, na co wskazuje sformułowanie, iż Prezes UOKiK „może” ją nałożyć. Należy podkreślić, że orzeczenie tej kary nie może być uzależnione od oceny skutków wpływu naruszenia na postępowanie ws. koncentracji, polegającej na przejęciu przez (...) Sp. z o.o. kontroli nad (...) S.A., gdyż przepis art. 106 ust. 2 pkt 2 uokik dotyczy wypadku niewykonania obowiązku informacyjnego, względnie jego nienależytego wykonania, i sam fakt jego niedopełnienia stanowi podstawę nałożenia kary. Ewentualny brak negatywnych następstw niewykonania danego obowiązku mógłby, co najwyżej, mieć wpływ na wysokość kary pieniężnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 r., sygn. akt I CKN 184/99, LEX nr 37925).

W ocenie Spółki (...)’L., w niniejszej sprawie kara pieniężna została wymierzona przez Prezesa Urzędu w sposób dowolny i bez uwzględnienia takich czynników jak adekwatność kary do stopnia zagrożenia interesu publicznoprawnego, szkodliwości zarzucanego czynu oraz potencjału ekonomicznego skarżącej, jak również w oparciu o błędne zakwalifikowanie, jako stopnia zawinienia, możliwości skarżącego przedstawienia żadnych informacji, w sytuacji gdy o tym stopniu zawinienia świadczy stwierdzona przez Prezesa nieumyślność w braku udzielenia żądanych informacji.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do kwestii stopnia zawinienia przedsiębiorcy należy stwierdzić, iż zarzut Spółki (...)’L. jest chybiony.

W analizowanej sprawie Prezes Urzędu dwukrotnie (tj. pismami z dnia 29 listopada 2012 r. i 14 stycznia 2013 r.) zwrócił się przedsiębiorcy o przedstawienie stosownych informacji w oznaczonym terminie pod rygorem sankcji płynących z ustawy. W pismach tych organ określił zakres żądanych informacji, cel żądania, termin na udzielenie odpowiedzi oraz pouczenie o sankcjach za choćby nieumyślne nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Na zwrotnym potwierdzeniu odbioru pisma z dnia 29 listopada 2012 r. w miejscu przeznaczonym na podpis odbiorcy widnieje podpis osoby o nazwisku Z. oraz pieczętka (...) (...) Sp. z o.o. (k. 14 akt admin). Również sama Spółka wskazała, że korespondencja od Prezesa UOKiK – dotycząca zarówno postępowania ws, koncentracji, jak i postępowania w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej – była odbierana przez recepcjonistkę biura – M. Z., z którą zakończono współpracę w dniu 6 kwietnia 2013 r. (pismo (...)L. do Prezesa UOKiK z 17.07.2013 r., k. 25 akt admin.).

Według art. 40 k.p.a. pisma doręcza się stronie, a gdy strona działa przez przedstawiciela - temu przedstawicielowi. Doręczenie pism jednostkom organizacyjnym i organizacjom społecznym reguluje art. 45 k.p.a. Zgodnie z tym przepisem doręczeń dokonuje się w lokalu siedziby tych podmiotów do rąk osób uprawnionych do odbioru pism. Zatem przepis art. 45 k.p.a. zawiera dwie przesłanki skuteczności doręczenia, jedną związaną z adresem i drugą związaną z osobą odbierającą. Przez osobę upoważnioną do odbioru pism należy rozumieć „nie tylko osobę, która ma specjalne upoważnienie pod tym względem, ale również każdą osobę, która ze względu na funkcję wykonywaną w organizacji adresata jest regulaminowo lub zwyczajowo uprawniona do odbioru pism, np. pracownik kancelarii (biura), portier, członek zarządu (administracji) itp.”. Według K. K. „upoważniona do odbioru pism jest osoba, będąca (najczęściej) pracownikiem (np. przedsiębiorstwa), w której zakres obowiązków służbowych włączono odbiór tego rodzaju korespondencji od doręczycieli lub bezpośrednio w pocztowym urzędzie oddawczym albo w sądzie i która jest wyposażona w odpowiednie pełnomocnictwo” (za A. Wróbel (w :) M. Jaśkowska, A. Wróbel: Komentarz do art. 45 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX, 2013). Skutki uchybień pracowników obciążają adresata (por. postanowienie SN z dnia 5 października 1994 r., III ARN 54/04, OSNP 1994 r., Nr 12, poz. 187).

Należy podkreślić, że przedsiębiorca nie kwestionował skuteczności doręczenia korespondencji pochodzącej od Prezesa UOKiK, dokonywanej za pośrednictwem Poczty Polskiej S.A. Prezes Urzędu przyjął wyjaśnienia Spółki (...)’L. co do tego, że przyczyną braku udzielenia żądanych przez organ informacji było nieprzekazanie przez recepcjonistkę korespondencji Prezesa odpowiednim i odpowiedzialnym pracownikom w Spółce. Według przedsiębiorcy, osoby zarządzające Spółką nigdy nie miały wiedzy i świadomości o istnieniu jakiegokolwiek korespondencji od UOKiK albowiem nie została ona im nigdy przekazana i mimo podjętych prób odszukania tej korespondencji, po otrzymaniu zawiadomienia z dnia 3 lipca 2013 r., nie została ona odnaleziona. Z uwagi na to, że powyższe okoliczności, dotyczące przyczyn niewypełnienia obowiązku informacyjnego, nie były między stronami sporne, Sąd oddalił wniosek Spółki o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T. O..

W ocenie Sądu Okręgowego powyższa sytuacja dotycząca nienależytego wykonywania obowiązków przez pracownika Spółki, nie stanowi okoliczności ekskulpującej przedsiębiorcy z niewywiązania się z ustawowego obowiązku informacyjnego względem Prezesa UOKiK. W analizowanym okresie odbioru korespondencji kierowanej do przedsiębiorcy dokonywał „upoważniony pracownik” w rozumieniu przepisów procedury administracyjnej. Strona odwołująca nie może się zaslaniać nieprawidłowościami w procesie obiegu korespondencji w Spółce (...)’L., by wyjaśnić swoje zaniechanie, ponieważ sposób organizacji pracy, rejestrowanie i obieg korespondencji jest wewnętrzną sprawą przedsiębiorcy. W zaskarżonej decyzji zasadnie przyjęto, iż w niniejszej sprawie uchybienie obowiązkowi informacyjnemu nastąpiło z przyczyn leżących po stronie Spółki, za które Spółka ponosi odpowiedzialność, zatem miało charakter zawiniony, przy czym wina przedsiębiorcy miała postać nieumyślności. Zaniechanie Spółki (...)’L. nie wynikało bowiem z jej złej woli, nie miało charakteru intencyjnego, nie było przez nią zamierzone, lecz wynikało ze szczególnej okoliczności, tj. niewypełnienia obowiązków przez pracownika Spółki, która to okoliczność obciąża jednak przedsiębiorcę. Natomiast obiektywnie i bezspornie rzecz ujmując - co prawidłowo stwierdził Prezes UOKiK - Spółka posiadała informacje żądane przez Prezesa i mogła ich udzielić, czego jednak nie uczyniła z ww. przyczyn.

Należy podkreślić, że w świetle art. 106 uokik, choćby nieumyślne nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu stanowi wystarczającą podstawę do zastosowania sankcji w postaci kary pieniężnej. Ustawa określając przedział kary „do 50 000 000 euro” nie przypisuje go tylko do umyślnego naruszenia. Natomiast stopień zawinienia jest uwzględniany przy wymiarze kary art. 111 uokik. W niniejszej sprawie nie występują szczególne okoliczności nieumyślnego niewykonania wezwania Prezesa.

Za bezpodstawny należało uznać zarzut przekroczenia w zaskarżonej decyzji swobodnego uznania administracyjnego odnośnie wysokości kary pieniężnej z uwagi na nieuwzględnienie przy jej wymiarze stopnia zagrożenia interesu publicznoprawnego, szkodliwości zarzucanego czynu oraz potencjału ekonomicznego strony skarżącej.

Odnośnie pominięcia przez Prezesa UOKiK ostatniej z wymienionych przesłanek, zarzut jest o tyle chybiony, iż odniesienie się przez organ przy wymiarze kary do aktualnej sytuacji ekonomicznej Spółki (...)’L. nie ma ustawowego uzasadnienia. Punktem odniesienia przy ustalaniu kary za nieudzielenie żądanych informacji jest maksymalny pułap kary „do 50 000 000 euro” (art. 106 ust. 2), a nie przychód (art. 106 ust. 1), ani tym bardziej zysk. Sytuacja ekonomiczna jest jedynie uwzględniana aby zachować funkcje represyjne kary. Kara ma być odczuwalna a miernikiem odczuwalności jest jej stosunek do przychodu. W zawiadomieniu z dnia 11 lutego 2013 r. Prezes Urzędu wezwał stronę, między innymi, do podania wielkości przychodu w rozumieniu art. 4 pkt 15 uokik osiągniętego przez Spółkę w 2012 r. (k. 16 akt admin.). Poza sporem jest, że Spółka nie przedstawiła organowi żadnych dokumentów wskazujących na jej przychód, wysokość obrotów, czy szeroko rozumianą sytuację ekonomiczną. Spółka nie przedstawiła tych danych również w postępowaniu sądowym, zatem potencjał Spółki za rok 2012 nie jest znany. Dane z lat poprzednich świadczą, że można zasadnie zakładać jego wzrost. Wymiar kary nie spowoduje zaburzeń w funkcjonowaniu spółki a jednocześnie utrzymane zostaną funkcje kary. Sugerowana kara 10 000 euro jest subiektywną propozycją Spółki nie poddającą się weryfikacji pod kątem utrzymania funkcji kary.

Przesłanka interesu publicznego, o której mowa w art. 1 uokik pełni funkcję korekcyjną. Funkcja ta pozwala na weryfikację przez sąd celowości interwencji Prezesa w danej sprawie oraz zasadności zastosowanych przez organ ochrony konkurencji środków. Umożliwia także ocenę zasadności nałożenia kary pieniężnej, stanowiąc punkt odniesienia dla swobodnego uznania Prezesa przy korzystaniu z kompetencji przewidzianej w art. 106 uokik.

Przekazanie Prezesowi żądanych informacji miało służyć sprawnemu i efektywnemu przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego i było istotne dla rozstrzygnięcia w przedmiocie wyrażenia zgody na koncentrację. Natomiast nieprzekazanie tych danych w określonym terminie stanowiło istotną przeszkodę w osiągnięciu tego celu. Nie ma znaczenia dla oceny braku wykonania obowiązku (...)’L. podkreślanie braku wykazania przez Prezesa, o ile przedłużyło się postępowanie w sprawie koncentracji. Spółka miała wykonać swój obowiązek informacyjny i bezsporne jest, że go nie wykonała. Jeżeli chce akcentować okoliczność łagodzącą, że jej zaniechanie nie miało wpływu na czas postępowania w sprawie koncentracji, to na niej spoczywa ciężar dowodu. Podobnie to nie Spółka a Prezes ocenia, czy żądane informacje dotyczyły okoliczności istotnych. Tu sprawa koncentracji ma taki charakter.

Naruszenie obowiązku z art. 50 ust. 1 uokik prowadzi do utrudnienia ustalenia stanu faktycznego sprawy oraz zmniejsza prawidłowość prognozowanych skutków rynkowych koncentracji. Tym samym, podważone zostają podstawowe przepisy zapewniające efektywność regulacji antymonopolowej, co może prowadzić do wydawania wadliwych decyzji oraz do zwiększenia kosztów prowadzenia działalności przez innych przedsiębiorców, na skutek przedłużania postępowań antymonopolowych oraz zwiększania niepewności prawnej w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Nieprzekazanie przez Spółkę (...)’L. danych, dotyczących rynku obrotu sprzętem AGD, spowodowało, że organ antymonopolowy musiał się oprzeć na danych komercyjnych, przedstawianych przez instytucje badawcze oraz dostarczonych przez konkurentów Spółki danych szacunkowych jej dotyczących. Tym samym, utrudniło to znacząco Prezesowi przeprowadzenie rzetelnej i wnikliwej analizy rynku i zwiększyło spekulatywność jej wyników. Jak wskazał Prezes Urzędu, uczestnicy przedmiotowej koncentracji należą do grupy największych podmiotów działających na krajowych rynkach wprowadzania do obrotu poszczególnych typów sprzętu AGD i na wielu rynkach właściwych ich udziały rynkowe były bliskie lub przekraczały 40% udziału, natomiast odwołującą się Spółka jest ich konkurentem. Okoliczności te jednoznacznie wskazują na znaczną szkodliwość czynu,

polegającego na niewypełnieniu przez Spółkę obowiązku informacyjnego, jak również wysoki stopień zagrożenia interesu publicznego wywołany tym zaniechaniem.

Odnośnie zarzutu, dotyczącego żądania od skarżącego informacji nieistotnych dla postępowania ws. koncentracji, polegającej na przejęciu przez B. Sprzęt Gospodarstwa (...) kontroli nad (...) S.A. należy przypomnieć, że zgodnie z art. 50 ust. 1 uokik, przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. W świetle przywołanej regulacji, przedsiębiorcy mają zatem bezwzględny obowiązek przekazania Prezesowi UOKiK wszelkich żądanych przez niego informacji i dokumentów. Żądanie to jest wiążące dla przedsiębiorcy, a niewywiązanie się z przedmiotowego obowiązku zagrożone zostało karą pieniężną. Bez znaczenia pozostaje natomiast w tym zakresie kwestia „przydatności” żądanych informacji. W szczególności należy podkreślić, że żądanie Prezesa w żadnej mierze nie podlega ocenie zobowiązanego przedsiębiorcy z punktu widzenia celu w jakim uzyskiwane są informacje, czy ich ewentualnej przydatności w jakimkolwiek postępowaniu. Co do zasady, zobowiązany przedsiębiorca nie jest uprawniony do kwestionowania zakresu omawianego obowiązku. Ocena, czy żądane informacje i dokumenty są wystarczające z punktu widzenia wypełnienia ustawowych zadań Prezesa UOKiK czy nie, należy do tego organu, nie zaś do przedsiębiorcy.

Kierując się przedmiotem prowadzonej przez Spółkę (...)’L. działalności gospodarczej, Prezes UOKiK miał podstawy i pełne prawo skierować do Spółki żądanie o przedstawienie informacji wskazanych w piśmie z dnia 29 listopada 2012 r., ponowionym w piśmie z 14 stycznia 2013 r. Wymaga ponownego zaznaczenia, że przewidziany w art. 50 ust. 1 uokik ustawowy obowiązek informacyjny stanowi istotny instrument, przy pomocy którego Prezes UOKiK może realizować swe ustawowe zadania.

Reasumując tę część rozważań prawnych, w ocenie Sądu Okręgowego, wystosowane do Spółki (...)’L. przez Prezesa UOKiK w pismach z 29 listopada 2012 r. i 14 stycznia 2013 r. żądanie przekazania określonych w nich informacji było zgodne z zasadą praworządności, proporcjonalności oraz celowości działań organu. Wymagane dane były bowiem faktycznie istotne dla postępowania ws. koncentracji, polegającej na przejęciu przez B. Sprzęt Gospodarstwa (...) kontroli nad (...) S.A. Mając powyższe na uwadze, zarzuty sformułowane w pkt 2, 3 i 4 odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zarzut z pkt 1 i 5 odwołania dotyczy adekwatności wymiaru orzeczonej kary. Skarżący podnosił, że kara w wysokości 50 000 euro jest nadmiernie dolegliwa i represyjna w stosunku do stopnia zawinienia. W jego ocenie sankcja jest wyższa niż ta, jaka jest wystarczająca dla osiągnięcia zakładanego celu ustawy.

Okoliczności wpływające na przypisanie stopnia winy są brane pod uwagę przy art. 111 uokik. Natomiast przy uznaniu, że działanie przedsiębiorcy musi się spotkać z reakcją w postaci nałożenia kary ważne jest cel kary i waga naruszenia. „Grzywny nie powinny być nieproporcjonalne w stosunku do celów, których realizacji służą, czyli zapewnieniu poszanowania reguł konkurencji, i kwota grzywny nałożonej na przedsiębiorstwo za naruszenie w dziedzinie konkurencji powinna być proporcjonalna do naruszenia ocenianego całościowo, biorąc pod uwagę zwłaszcza wagę tego naruszenia (wyrok T-141/08 E.ON Energie AG przeciwko Komisji Europejskiej, pkt 287 www.curia.europa.eu i powołany w tym punkcie wyrok w sprawie P. i P. C. przeciwko Komisji).

Bezsporne jest, że (...)’L. nie udzielił informacji ani w sprawie koncentracji, ani w sprawie o wymierzenie kary. W postępowaniu sądowym poza twierdzeniami o „rażącym zawyżeniu kary”, „represyjnej wysokości”, „dotkliwości” Spółka nie wskazała punktu odniesienia dla stawianych tez. W piśmie z dnia 7 lutego 2014 r. wyraźnie podniosła, że kary nałożone na innych przedsiębiorców w sprawie koncentracji ((...) sp. z o.o. i (...) SA) nie powinny stanowić punktu odniesienia w jej sprawie. Uznanie za wystarczającej kary o równowartości 10 000 euro z jednej strony jest nie poddającą się kontroli propozycją Spółki, z drugiej przejęciem kompetencji Prezesa Urzędu do określania wymiaru kary. Organ wymierzając karę uzasadnił dlaczego przyjmuje taką wysokość i jest to zgodne ze wskazanymi przez Sąd punktami odniesienia wymiaru kary „do 50 000 000 euro” w kontekście wagi naruszenia i celów nałożenia kary.

Zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględnieniu nie podlegał również zarzut z pkt 6 odwołania, co do którego brak jest szerszego uzasadnienia w odwołaniu. Należy stwierdzić, że wbrew stanowisku Spółki (...)’L., w niniejszej

sprawie Prezes UOKiK dokonał wszechstronnego rozważenia i prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Strona odwołująca nie sprecyzowała, które z dowodów zostały pominięte przez organ, w czym przejawiała się „zbyt pochopna i powierzchowna ocena okoliczności i dowodów” i w konsekwencji jaki to miało wpływ na ustalenia faktyczne w sprawie. Z tego też względu, twierdzenia Spółki w tym zakresie należało uznać za nieudowodnione. Poza sporem pozostaje również okoliczność, iż Spółka (...)’L. nie udzieliła odpowiedzi, ani na pisma kierowane do niej w ramach postępowania ws. koncentracji (tj. pisma z dnia 29 listopada 2012 r. i 14 stycznia 2013 r.), ani wezwanie z dnia 11 lutego 2013 r. W tej sytuacji, w ocenie Sądu, trudno więc mówić o jakiegokolwiek współpracy przedsiębiorcy z Prezesem Urzędu w ramach któregośkolwiek z wymienionych postępowań.

Mając powyższe na uwadze, na zasadzie art. 479^{31a} § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., przyjmując, że na koszty należne Prezesowi UOKiK złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł. Wobec nieokreślenia w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r., nr 490 j.t.) wysokości opłaty za czynności radców w sprawach o nałożenie kary pieniężnej, na podstawie § 14 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, Sąd ustalił wysokość tej kwoty przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym charakterze, tj. z zakresu ochrony konkurencji.

SSO Jolanta de Heij - Kaplińska